

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2016/2015
10.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље Р.Ђ. из С., Улица ..., чији је пуномоћник М.Л., адвокат из Н., против тужене С. б. з. п. б. О. из С., насеље О..., ради утврђења ништавости анекса уговора, исплате и уплате доприноса, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4625/13 од 22.06.2015. године, у седници већа одржаној 10.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4625/13 од 22.06.2015. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару, Судска јединица у Сокобањи, П1 507/11 од 15.03.2013. године, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди према туженој да је ништав Анекс уговора о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности 04-број 581 од 13.05.2008. године. Ставом II одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да са тужиљом закључи нови Анекс уговора о раду и да тужиљу врати на радно место начелника Биохемијско-хематолошке лабораторије или да тужиљу распореди на друго радно место које неће бити неповољније за тужиљу од радног места које је обављала до доношења Анекса уговора о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности 04-број 581 од 13.05.2008. године, те да новим Анексом уговора о раду тужиљи утврди коефицијент који ће одговарати коефицијенту предвиђеном за специјалистичке послове у службама хитне помоћи, реанимације, операционим салама, онкологији, психијатрији инфективним одељењима, рендген службама, у лабораторијама са непосредним контактом са агресивним материјалима и сл. Ставом III изреке, одбијен је захтев тужиље да се тужена обавезе да тужиљи исплати разлику између исплаћене зараде и зарде која је требала бити исплаћена тужиљи по основу додатка на коефицијент по основу руковођења од 1,43 у периоду 01.04.2008. – 31.07.2012. године, у износу од 167.968,06 динара са законском затезном каматом на износе и за период ближе означени у изреци пресуде. Ставом IV одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи као председнику Репрезентативног синдиката исплати разлику између исплаћене зараде и зараде

која је требала бити исплаћена по основу увећане зараде у висини три основице утврђене за обрачун и исплату плата запослених у здравству у периоду 05.06.2010. – 31.07.2012. година, у износу од 180.565,45 динара, са законском затезном каматом и на износе ближе наведене у изреци пресуде. Ставом V изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је тужена обавезана да тужиљи исплати накнаду за неисплаћене трошкове службеног путовања у периоду од 10.01.2008. – 09.01.2011. година, у износу и са каматом ближе наведеним у изреци. Ставом VI изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је тужена обавезана да тужиљи исплати на име накнаде штете због кашњења у исплати зараде за период 10.01.2008. – 09.01.2011. година износ од 1.915,30 динара са законском затезном каматом од 10.01.2011. године па до исплате. Ставом VII изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 11.936,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиље Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4625/13 од 22.06.2015. године одбио жалбу тужиље као неосновану и потврдио пресуду Основног суда у Зајечару, Судска јединица у Сокобањи, П1 507/11 од 15.03.2013. године у ставовима I, II, III и IV изреке (став први), а ставом другим изреке одбио је захтев тужиље за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је на ревизију тужиље писмено одговорила.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 394. и члана 401. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према одредби члана 439. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У конкретном случају тужиља је тужбом поднетом 10.01.2011. године, између осталог, тражила да се утврди да је ништав Анекс уговор о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности 04-бр.581 од 13.05.2008. године и да се тужена обавезе да са тужиљом закључи нови Анекс уговора о раду и тужиљу врати на радно место начелника Биохемијско-хематолошке лабораторије или да тужиљу распореди на друго радно место које неће бити неповољније за тужиљу од радног места које је обављала до доношења Анекса уговора о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности 04-бр.581 од 13.05.2008. године, те да новим Анексом уговора о раду тужиљи утврди коефицијент који ће одговарати коефицијенту предвиђеном за специјалистичке послове у службама хитне помоћи, реанимације, операционим салама, онкологији, психијатрији инфективним одељењима, рендген службама, у лабораторијама са непосредним контактом са агресивним материјалима и сл. Ове тужбене захтеве првостепени

суд је одбио као неосноване (одлука садржана у ставовима I и II изреке пресуде Основног суда у Зајечару, Судска јединица у Сокобањи, П1 507/11 од 15.03.2013. године, која је у том делу потврђена од стране Апелационог суда у Београду Гж1 4625/13 од 22.06.2015. године. Како се у овом делу првостепене и другостепене одлуке не ради о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, односно како одлуке садржане у ставу I и II изреке првостепене пресуде, које су у том делу потврђене од стране другостепеног суда, нису одлуке у парници о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, то се не ради о парници из члана 439. ЗПП, па је ревизија у том делу недозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), који је ступио на снагу 31.05.2014. године, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона. Без обзира што се у овој правној ствари примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), приликом оцене дозвољености ревизије с обзиром на вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у смислу члана 394. став 2. ЗПП да би ревизија била дозвољена вредност предмета спора побијаног дела мора да прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, како је то предвиђено чланом 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14).

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 348.533,51 динар (од чега је износ од 167.968,06 динара тужила потраживала на име разлике између исплаћене зараде и зараде која је требала да јој буде исплаћена за период 01.04.2008. – 31.07.2012. године и о ком захтеву је одлучено ставом III изреке првостепене пресуде, а износ од 180.565,45 динара тужила је потраживала као председник Репрезентативног синдиката на име разлике између исплаћене зараде и зарада која је требала да јој буде исплаћена на основу увећане зараде у висини три основице утврђене за обрачун и исплату плата запослених у здравству у периоду 05.06.2010. – 31.07.2012. године, а о ком захтеву је одлучено ставом IV изреке првостепене пресуде), не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена ни у делу којим пресуду другостепеног суда побија у делу којим је потврђена пресуда првостепеног суда у ставовима III и IV.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**